

китѣ емигранти, когато тѣ за-
служавахъ и заслужаватъ по
друга участь отъ тази, която ги
е сполѣтела и то тогава, кога-
то тѣ видѣха политическата
свобода и църковна независи-
мостъ, макаръ и въ прѣдѣлитѣ
само на сегашното ни царство,
Св. Синодъ. Държавата и на-
родътъ ни, дори и респективния
духовенъ епархийски съвѣтъ и
митрополитъ, много скоро за-
бравиха грамаднитѣ имъ зас-
луги и се дезентересираха отъ
сегашната имъ окаяна сѣдба, на
нашитѣ два манастиря, която
би трѣбвало да бѣде по друга,
толкозъ по вече, че тѣ сѣ мно-
го стари основани прѣзъ 1272.*)
ролята си не сѣ изиграли и

*) Гл. Сѣщата статвя въ в. Неза-
висимость брой 966—1924.